

l'escademe

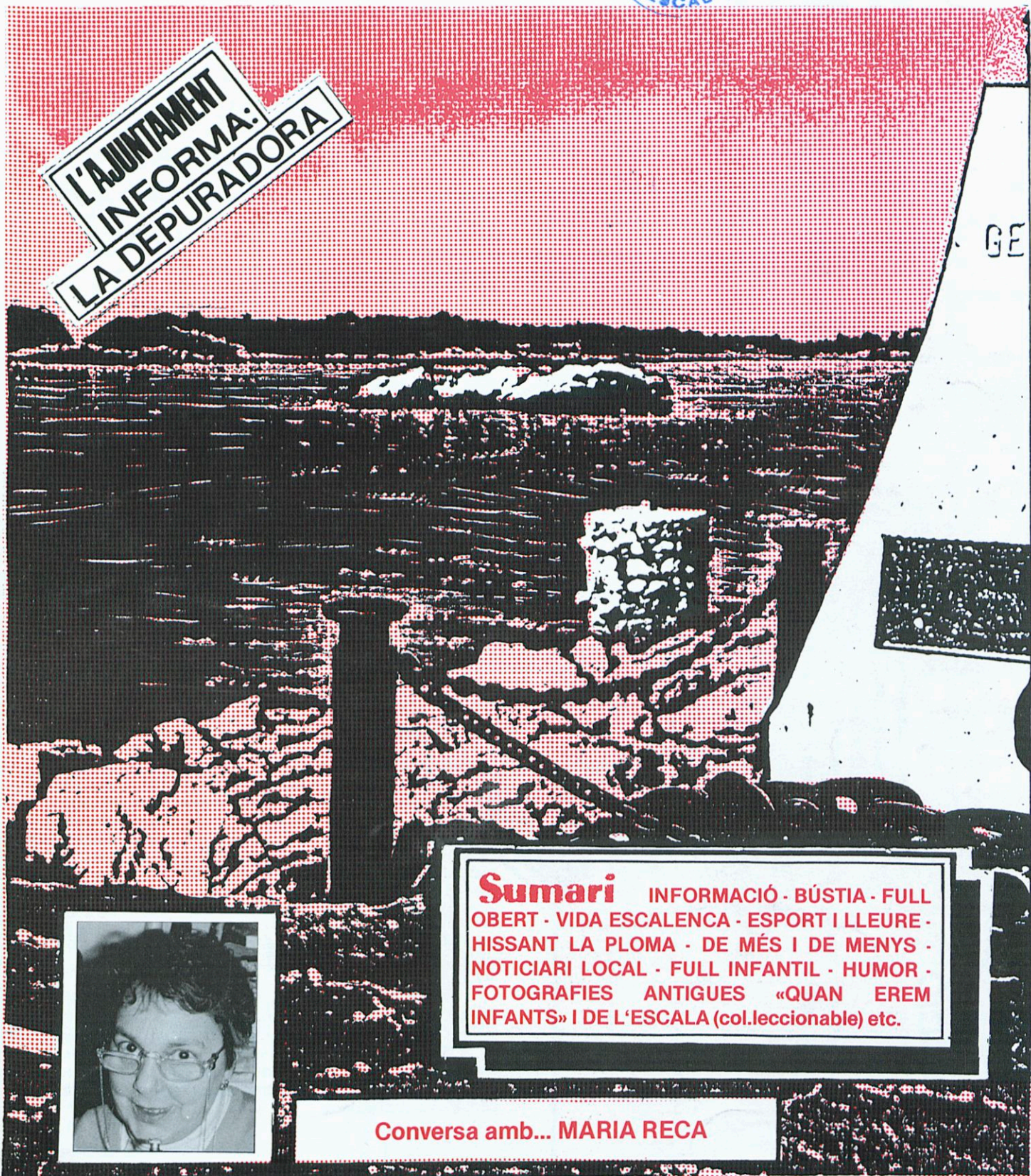

BUTLLETÍ CULTURAL I INFORMATIU
Núm. 96

MAIG 1988

L'AJUNTAMENT
INFORMA:
LA DEPURADORA

Sumari INFORMACIÓ · BÚSTIA · FULL OBERT · VIDA ESCALENCA · ESPORT I LLEURE · HISSANT LA PLOMA · DE MÉS I DE MENYS · NOTICIARI LOCAL · FULL INFANTIL · HUMOR · FOTOGRAFIES ANTIGUES «QUAN EREM INFANTS» I DE L'ESCALA (col.leccionable) etc.

Conversa amb... MARIA RECA

REDACCIÓ

COORDINACIÓ: F.X. Vila Mitjà, J. Boix
CONSELL DE REDACCIÓ: J. Saderra, F.X. Vila Mitjà, J. Piqué, D. Poch, Francesc Targa.
ART I CULTURA: F.X. Vila Mitjà, J. Boix
ESPORT I LLEURE: J. Vilabru
NOTICIARI LOCAL: S.I.L.E.
VIDA ESCALENCA: R. Guanter
SUBSCRIPCIONS: D. Poch, R.M.ª Sau, M. Prats - Tel. 77 02 04
ADMINISTRACIÓ: J. Piqué - Tel. 77 19 60
IMPRESSIÓ: Gràfiques del Ter, s.a. D.L. GI/287-82

Apartat de Correus, 19
17130. L'ESCALA

PUNTS DE VENDA:

- BALLESTA, C/. Pintor Joan Massanet, 8
- BAMBI, Avinguda Ave Maria
- LLIBRERIA ROSA, Plaça de les Escoles
- ROMAGUERA, C/. del Pont, 24
- TROBADORS, Passeig del Mar, 2

EDITORIAL

ELECCIONS

L'home, com a integrant d'una "polis" es un ésser polític. Però hi ha moments en que el ciutadà comú sent d'una manera més notòria que la seva participació es no solament sollicitada, sinó que té un veritable pès decisorí en el resultat final. Que se sent indiscutiblement protagonista.

Fet important, si pensem que, la majoria del temps, la sensació incòmoda que sòl envoltar-lo és, precisament, el d'ésser un personatge excessivament oblidat en les "altes esfres" dels afers polítics.

Aquest moment decisiu és el de les ELECCIONS.

ELECCIONS que ve d'elegir = escollir. És, per tant, l'exercici democràtic, en el qual tenim el dret / deure d'escollir lliurement uns conciutadans per a que ens administrin amb honradesa, justícia i equitat, durant un temps determinat, i en els qui dipositem la nostra confiança. Són, per tant, persones delegades per nosaltres -la majoria de nosaltres- per a que a través d'uns poders i unes prerrogatives que els otorguem, i a canvi d'uns privilegis determinats, es converteixen per un temps en els nostres administradors. Si, en acabar el temps del seu mandat, ens ha complagut la seva actuació, podem renova-los la nostra confiança. En cas contrari, tenim tot el dret a rebutjar-los i escollir uns altres que sospitem que poden fer-ho millor.

El que cal, doncs, és utilitzar aquest dret. El dret / deure de VOTAR. De manifestar el nostre parer, les nostres preferències. Que es noti que som, efectivament, NOSALTRES, els qui decidim clarament el nostre futur, lliurement, a través del VOT.

Que el poble és, en definitiva, SOBIRÀ.

informació

RECORDEM ALS NOSTRES COL·LABORADORS QUE CAL SIGNAR AMB NOM I COGNOM ELS SEUS ARTICLES, AIXÍ COM INDICAR LA SEVA ADREÇA, TELÈFON, N.º DE CARNET D'IDENTITAT. AIXÒ NO OBSTA PER A QUÈ PUGUIN ÉSSER PUBLICATS AMB SEUDÒNIM SI AIXÍ HO PREFEREIXEN UNA VEGADA COMPLERTS ELS ANTERIORS REQUISITS

Els articles publicats a L'Escalenc expressen solament l'opinió de llurs autors

APLEC DE LA SARDANA

El diumenge 22 de maig, diada de l'Àplec, la Secció Sardanista del C.E.R. oferirà un dinar de simpatia a l'homenatjat, el consoci en Lluís Albert. Tothom que hi vulgui participar pot reservar el tiquet fins el dia 19 al C.E.R. - Tel. 77 04 30.

Així mateix, es fa saber que en el taulell del recinte de l'Àplec destinat a la venda de begudes, es podràn adquirir els discos «l'Escala Sardanista», enregistrarat per la Principal de la Bisbal i el de «Música Catalana», per l'Orquestra de Cambra de Girona, a més del llibre «Contra la falsa sardana», l'import del qual l'autor cedeix íntegrament a la comissió organitzadora.

DONEU A CÈSAR EL QUE ÉS DE CÈSAR I A DÉU EL QUE ÉS DE DÉU

Allà pels anys 1930-32 es va canviar el nom de la «Plaça del Sòl d'en Saguer» pel de «Victor Català». Penso que va ser un gran error, ja que el Sr. Saguer regalà desinteressadament, el 1885 segons escriptura, el terreny per construir aquesta plaça.

DE L'ARBRE CAIGUT TOTHOM EN FA ESTELLES

Per a ningú no és cap secret que des de fa uns quants anys el Centre Esportiu i Recreatiu està en una crisi de la qual no li és gens fàcil refer-se'n: poca assistència d'associats a les assemblees anuals, poca activitat i manca d'interès per part d'algunes seccions, dificultats econòmiques referides principalment a les quantioses despeses de manteniment del Centre, etc. etc.

Però tampoc no és menys cert que si es pateix una situació delicada és degut, en gran part, a la manca de col.laboració de tot tipus a l'hora de donar un cop de mà en l'organització d'activitats, buscar solucions als problemes, etc., i és degut també a la manca de sensibilitat dels propis socis i la poca consciència de sentir-se i viure com a propi quelcom que es va fer amb tanta estima i bones perspectives.

Si la cosa ha anat degradant, tots en som responsables, però l'actual continuïtat del CER en les millors condicions possibles, rehabilitat i donant empenta a cadascuna de les seccions amb ganes d'anar fent coses i deixar en bon lloc el nom del nostre Centre Esportiu i Recreatiu.

Per això, no creiem que siguin massa oportunes moltes crítiques envers al CER que, més que cap altra cosa, són pura rutina i poca voluntat de voler entendre en quines circumstàncies ens movem i amb quina col.laboració comptem. Qui tant critica sap molt bé de les nostres dificultats i, en qualsevol cas, el que hauria de fer es veure -sigui com a soci del CER, sigui com escalenc- com, de quina manera i en quin terreny ens podria ajudar a solventar el que és motiu de la seva crítica. Pensem que l'aportació senzilla però voluntariosa i eficaç és molt més útil a l'Entitat que no pas comentaris alligonoradors que es deixen sentir amb massa freqüència de si s'hauria de fer això o allò.

Sense cap ànim de polèmica ni de discutir informacions, voldríem fer algunes apreciacions sobre un parell de notícies aparegudes en els dos darrers números de L'Escalenc, concretament a l'espai «Esport i Lleure».

Una deia així: «el mes de febrer ens hem quedat sense

Angel Rodríguez

Llorenç Caldes

Josep Pagès

Joaquim Pérez

Escalencs: Reflexioneu, crec que és molt més positiu per a la vila de l'Escala regalar un terreny per a una plaça que no la literatura (río per això vull despreciar la Sra. Català, qui em mereix tots els respectes).

Al meu entendre, allò millor seria tornar a la plaça el seu nom antic «Plaça del Sòl d'en Saguer» i donar el de «Victor Català» a l'encreuament dels carrers Enric Serra, J. Massaner i Gràcia, que és com s'anomenava abans.

P. CUERO

ballada de sardanes. Certament, els temps han canviat i els que tenen cura d'organitzar actualment les jornades festives pensen molt diferent de com es feia anys enrera».

A la present informació, volem afegir-hi -lluny de contradir-la- que la Comissió de Carnaval no va incloure cap ballada de sardanes en la programació d'actes, tot i que la Secció Sardanista del CER els hi va proposar de fer-ho, a la qual cosa varen respondre que no ho veien convenient d'incloure-ho en aquest tipus de festes. Per tant, quedi constància de quina era la intenció de la secció sardanista del CER en relació a la manca d'audició de sardanes durant el mes de febrer.

A l'altra notícia, de L'Escalenc del mes d'abril, referent a l'Assemblea Ordinària del CER, apareix escrit el següent: «Quan es va arribar al punt de la renovació de Junta, es va fer saber que els actuals directius havien de plegar per haver complert els quatre anys reglamentaris. Per tant, s'havia de presentar una nova Junta, oferint-se pels càrrecs, en Joaquim Pérez, en Josep Pagès, en Llorenç Caldes i l'Angel Rodríguez qui manifestà que es tornava a presentar perquè el que ell vol, és que el CER continuï».

No és ben bé cert que els membres de Junta, transcorreguts els quatre anys, havien de plegar, ja que es podrien haver presentat a la reelecció. El cas és que tant la Maria Lluïsa Vila com l'Anna M.ª Garcia ja havien anticipat que decidien de no seguir a la Junta.

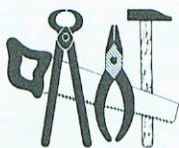
Respecte a l'Angel Rodríguez, el que va indicar és que si no sortia ningú més que l'acompanyés a la Junta, però no que es presentava novament perquè el que ell vol és que el CER continuï. Quedi clar que la continuïtat del CER és voluntat dels socis i mai no pot ser decisió d'un sol, per bé que sigui el President. Si va manifestar que dimitia si no apareixia ningú més a formar part de la Junta, és cosa fàcil d'entendre, donat que no es pot treballar sol sinó en grup i en una bona convivència, comptant amb la bona predisposició dels delegats de les respectives seccions i la col.laboració dels escalencs i socis del CER en general, que és el que esperem en aquests propers quatre anys.

LA NOVA JUNTA DEL CER

FERRETERIA

GUILLOT

PINTURES
I
JARDINERIA

C/ del Mar, 6 - Tel. (972) 77 04 86 - L'ESCALA

Ramon Ylla i Heras
JARDINER

PROJECTES, MANTENIMENTS I NETEGES
DE JARDINS I TERRASSES

C/ Muntanya Rodona, 12
Camp dels Pilans
Tel. 77 17 34

C/ Maranges, 25
L'ESCALA (Girona)
Tel. 77 01 95

Hostal «El Roser»

RESTAURANT
especialitat en peixos
i mariscs

* *
HOSTAL MIRYAM HOSTAL REINA

Complete bathroom / Baño completo
Salle de bains complete / Mit Baderaum
Calefacció central / Aire acondicionat
Parking particular / Obert tot l'any

Darrera l'Església, 9 L'ESCALA
Tels. (972) 770219 / 770977 (Girona)

Estudi i Servei.s.c.

ASSESSORIA EMPRESARIAL

Jaume Batlle i Francesc Raurich

C/ Joan Massanet, 40
Apartat de Correus, 5

Tel. (972) 77 21 77
17130 L'ESCALA

AMB LA COL.LABORACIÓ DE

CAIXA DE CATALUNYA

DISPONIBLE

G FINQUES GUANTER

ASSEGUANCES EN GENERAL
GARANTIA D'EFICÀCIA I SERIETAT

Avgda. Ave Maria, 7 - Tel. 77 02 72 - L'ESCALA

**AGRUPACIÓ FLEQUERA
EMPORDANESA S.A.**

Carretera de Viladamat a Palafrugell s/n

Teléfono: 77 00 81 — L'ESCALA

MARIA BUIXEDA BURGAS

Vímet

C/ Empúries, 19
C/ Calvari, 20
Tel. (972) 77 01 85 - L'ESCALA

- MOBLES
- ARTICLES BAMBÚ
- DECORACIÓ
- CISTELLERIA
- REGALS
- BOSSES

AIRSA

AÏLLAMENTS, IMPERMEABILITZACIONS
I REVESTIMENTS, S.A.

danosa

Passeig Sant Joan Bosco, 47 - Tel. 20 10 62
PONT MAJOR - GIRONA

Al preat amic Lluís Albert, adherint-nos a l'homenatge que li dedica l'Aplec de l'Escala, tot recordant un temps de lluita en defensa de les formes pures de la nostra dansa, una de les moltes facetes que el fan mereixedor d'aquesta distinció.

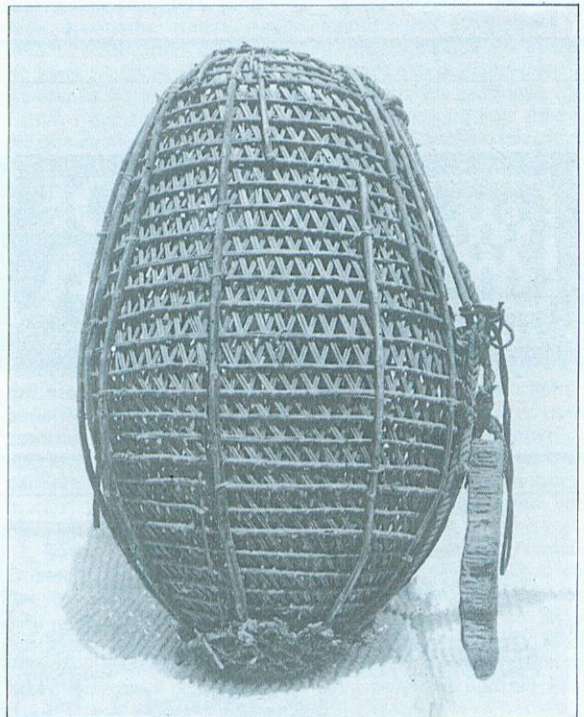
VISCA... QUÈ?

De l'enèrgic, sonor i col·lectiu crit de *Visca!*, que d'un temps ençà oïm com un toc final de les ballades de sardanes, no n'hem pogut esbrinar l'origen de cap manera. Per la similitud de moment i forma amb què és engegat, gairebé n'hi hauria per pensar si és inspirat en aquell rotund *Franco!* que, a l'exèrcit durant l'última dictadura, la tropa havia de projectar quan es desfeia la formació en resposta del *Rompan filas!* Dintre la disparitat que comporta tota altra comparació, hi ha la diferència que mentre el *Visca!* no sabem a qui o a què va dedicat, el *Franco!* era un acte d'acatament i alhora d'exaltació envers el cap suprem que s'exigia dels soldats. Si l'entusiasme que els baldats minyons posàvem a modular i emetre l'ahuc reglamentari provenia més de l'eufòria perquè havia arribat el moment de descollar —com així succeïa— que no pas de la glorificació del personatge —com així es pretenia—, no semblava posar cap pedra al fetge dels instructors, en el cas que ho intuïssin. El que comptava era el resultat. Però els soldats, que teòricament s'havien de limitar a obeir i a no pensar, en llançar el bruel sabíem el com i el perquè, cosa que no sembla ocórrer amb els viscaires.

Mirat per aquesta banda, doncs, el *Visca* se'ns apareix com una moda que hom segueix despreocupadament, com un fenomen mimètic semblant d'aquell que sorgí els anys quaranta de ballar els curts de la sardana amb els braços avall. Innovació, aquella, de força gruix comparada amb el clamorós i neutre visca, ja que representa un notable decaïment en l'estètica de la dansa, però que també s'escampà ràpidament acceptada amb tota la irresponsabilitat del món. Potser hi tingué quelcom a veure el clima polític-social de l'època. Llavors qualsevol indicació procedent «de dalt» era acatada sense reserves i la nova modalitat tenia el vist-i-plau d'unes instàncies erigides en rectores del sardanisme. Per això, quan unes poques veus —reduïdes a la nostra contrada— denunciaren amb fermesa la deformació que sofria la sardana, hi hagué qui se sentí granment ofès en la seva autoritat i reaccionà airadament invocant una suposada tradició, segons la qual sempre s'havia ballat així (realment, la positura tan poc airosa a què obliguen els braços apuntats a terra no donava per fer-ne cap apologia). Lluís Albert s'encarregà de desfer la fal·làcia amb la publicació del llibre «Contra la falsa sardana», en el qual aplegà tal quantitat de testimonis de mèrit, que la qüestió quedava resolta sense retop possible. Tot i així, els qui s'havien compromès amb la invenció, res de fer-se enrera —i encara menys essent majoria— i continuaren i continuen aferats amb els seus braços caiguts; ells prou hi posen un marcial encarcament per mirar de llevar-li l'aire depriment, però la cosa no té adob.

El coratjós *Visca!*, en canvi, expandeix optimisme. És una exclamació exultant, un aliret que, perduri o no perduri, no sembla que pugui fer desmerèixer la sardana. Àdhuc si convé i en volem dissimular la vacuïtat ho tenim la mar de bé: diguem que és l'expressió d'una manera de ser tan liberal, que cada u hi pot posar el complement que més li plagui; que tant pot voler dir *Visca tots els que som aquí!*, com *Visca els que no han pogut venir!*, o *Visca la mare que ens va posar al món!*

Joaquim Armengol

CRIDA A TOTS ELS ESCALENCS

Amb la perspectiva de poder disposar aviat d'un local-magatzem, recordem a tots els ciutadans d'aquesta vila, i a tots els qui s'hi sentin identificats, l'anunci, que temps enrera publicàrem en aquestes mateixes pàgines, del projectat arxiumuseu on exposar i conservar el material d'interès històric-artístic patrimonial del nostre municipi.

Qualsevol peça, objecte, utilitatge, etc., que ja no sigui d'ús quotidià i no us serveixi, abans de llençar-lo penseu que pot tenir un valor inestimable per un historial de la vida escaleta. I, en tot cas, doneu-ne part a les oficines de l'Ajuntament o directament al Servei Municipal de Català, per tal que el dit material sigui recuperat i catalogat per al fi proposat, sense que, si voleu, n'hàgiu de perdre la propietat.

COL-LABOREU EN LA CULTURA DEL VOSTRE POBLE!

Comissió de Cultura de l'Ajuntament

ANXOVES DE L'ESCALA®

Magdalena Sureda

Tel. 77 0146

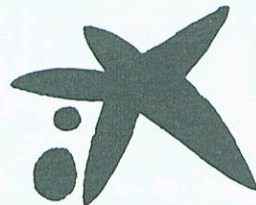

Bancotrans
Banc Comercial Transatlàntic

L'ESCALA

CASA CENTRAL BARCELONA
més de 90 oficines a Espanya.

CAIXA DE PENSIONS

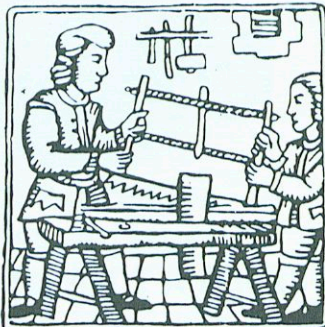
"laCaixa"

 **CAIXA DE
GIRONA**
CAIXA D'ESTALVIS PROVINCIAL DE GIRONA

Plaça Victor Català, 9 - L'ESCALA

DISPONIBLE

**Mobles
Sancho**

Ctra. Palafrugell, s/n.
(D'AVANT GASOLINERA)
Teléfon 972 / 77 04 85
17130 L'ESCALA

Lindan
ELECTRODOMESTICS

SERVEI T.V. GARANTIT
A. PRADO

Plaça de les Escoles - Tel. 77 04 90 - L'ESCALA

SASTRERIA

Vila-brú

Carrer del Port, 25 - Tel. 77 02 21 - L'ESCALA

CASA FEIXAS

INSTAL·LACIONS ELECTRIQUES, SANITARIES I CALEFECIÓ
FERRETERIA, ELECTRODOMESTICS I ARTICLES PER A REGAL

Plaça Victor Català, 17 - Tel. 77 01 99 - L'ESCALA

CHARLOT

Actualment, TVE emet cada diumenge, a les sis de la tarda, pel segon canal, les pel·lícules d'en Charlot, les quals tenen ja més de 60 anys. És va començar amb els curts, i ara toca el torn als llarg-metratges.

Sóc un gran admirador del cine de Charlie Chaplin i confesso, que la majoria dels seus films els he vist com a mínim dues vegades.

Recordo que vaig descobrir en Charlot, en les sessions de tarda del cine «Cate», o cine petit, del nostre poble, quan jo era un infant. En aquella època, per a mí i per els de la meua edat, aquelles eren unes pel·lícules «de riure», igual com les d'en Jaimito, els gras i el prim, en Buster Keaton, etc.

Temps més tard, vaig tenir ocasió de veure «Tiempos modernos». Allò ja no era un cine «per riure», sinó que era un retrat molt crític i gens conformista de la societat dels anys vint, on es qüestionava l'ordre social i legal llavors imperant.

L'any 1976 arribà «El gran dictador», i la vaig conèixer quan tot just feia poc que s'acabava d'estrenar. Inoblidable! Al final de la pel·lícula, tot el públic posat dempeus aplaudí durant llarguíssims minuts.

Encara que la meua opinió és molt parcial, crec que tots els films de Chaplin són petites obres d'art, on es barregen de manera perfecta el melodrama, la comèdia, la crítica social, l'esperança, la tristesa i el més pur romanticisme. Penso que tots hauríem de conèixer el cine d'en Charlot. Un cine que no hauria d'haver mort mai.

PERE JUHÉ

PENSAMENTS I REFLEXIONS D'ESTAR PER CASA.

- La salut és la pedra filosofal per a portar una vida tranquil·la.
- Es escruixidor sentir: «Estic cansat de viure». I ho és més encara si qui ho diu és un jove.
- Valora més els qui treballen sense fer fressa que no els qui sembla que fan molt i, ben analitzat, tot és palla sense gra.
- Tard o aviat, la bondat serà reconeguda.

G.

LA LITERATURA, LA LECTURA I LES CANÇONS EN ELS NOSTRES INFANTS I ADOLESCENTS

A vegades m'espanta pensar com les generacions de l'esdevenidor perdran una cosa molt valuosa, que nosaltres tot vivint, sense procurar-ho, ho anàvem mamant i encarnant en la nostra vida.

Com vàrem aprendre a redactar?... a fer poesies... a afeccionar-nos com folls a la lectura?... Doncs llegint!...

Jo recordo que quan vaig començar, alguna cosa vaig copiar, alguna frase que em va agradar, d'una posta de sol, d'un matí primaveral, quelcom que vaig engiponar a la meua manera, plajiant, com dirien ara els intel·lectuals. I jo em pregunto, què poden copiar, què poden plagiar els nostres nois, tret dels llibres obligatoris que fa llegir el Professor de Llengua?... La resta és sols: «Ondia» PUM «Te quiero» «Bésame» EN CANTIDAD «Boom» ALTO! Caray!... HUM... i això ho llegeixen sota uns ninots caricaturístics que ja ho diuen tot, no cal escriure gaire... i fins i tot hi ha historietes mudes que no diuen res, no s'ha de llegir res. Llavors, com aprendran a llegir, a construir frases, a donar sentit a una composició literària?... Tots sabem quan corregim redaccions què ens passa... No saps si aplicar el que diuen a un argot nou que abans la Real Academia ha d'acceptar: «Nos divertimos en cantidad». Qué Guay!... qué tía!... quin tiu!... Que consti que no sóc enemiga del que és modern i actual. Els nois i noies d'avui em fan gràcia i els estimo; ells ho saben. Però on vibra l'estètica, la boniquesa, la sonoritat, l'aquitament de l'esperit!... Cal pensar-ho. Un problema que cal solucionar. Els nois aviat no sabran parlar, i menys escriure. Ens faltaran escriptors dels anys 92, encara que tinguem les olimpíades.

I les cançons? Als menuts a les escoles sí que els ensenyen cançons boniques, i en els esplais també... però la resta, els adolescents, què canten? Canten en anglès. Mots que van repetint, sense saber el que volen dir i es passen el dia escoltant-los en les quantitats industrials de cassettes enregistrades per marques estrangeres... i a les castellanques, quina lletra hi posen? Hem comentat a classe i els nois riuen perquè es donen compte que és veritat, que no diuen res. Hi ha una cançó que tota ella consta de tres mots... i és força llarga. Ja fa temps es cantava i deia així: CORAZON DE MELON, i repetia sempre el mateix... I l'altre «A lo loco se vive mejor»... Quina lògica, estètica i vibració pot haver-hi?

La lectura ajuda a formar la personalitat i també la cançó... Quants joves que ara ja no són tan joves canten en el seu interior les cançons muntanyenques de natura i nacionalitat catalana que aprengueren i visqueren! «Caminem en la nit profunda... donant-los les mans...» «Foc guspireja el dia s'acaba». «Hi haurà pa, pa, pa hi haurà al rebost». «Pujarem dalt dels cims amb el cor alegre...» i més a prop dels nostres dies el VIATGE A ITACA del nostre veí Lluís Llach.

Quan s'ha après a llegir, a cantar, a viure, les cançons porten tot un missatge, i només cal cantar-les de nou per saborejar les vivències fresques i juvenícoles d'un passat lluny i a prop a la vegada.

Quina pèrdua d'energies, quina manca de goig acumulat a dins del cor. Educadors!... Tornem a les arrels:

Bons llibres! Bones cançons! Posem a les mans dels nois i les noies L'UEL·LÉ... YUKAIDI!... Tot seguint els programes esgotadors, fem una pausa i una cançoneta... els agrada cantar!...

Quina joia, quina frescor, quina netedat, quan encara se sap cantar:

*Vella xiruca quantes hores passades
quanta alegria fas reviuir al meu cor
quantes cançons al teu bon pas foren cantades
en resta ja el record...*

*Pujant les muntanyes blanques de neu
fent ruta vers el cel blau
m'has fet descobrir la joia del bon Déu
i assaborir la pau...*

Neus Ximinis

RENAULT

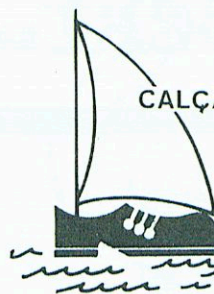
GARATGE FUMADÓ

C/ Ave Maria, s/n.
Tel. (972) 77 04 81
17130 L'ESCALA (Girona)

CALÇATS BALLESTA

Fundada l'any 1920

Pintor Joan Massanet, 10
Tel. (972) 77 02 53
17130 L'ESCALA
(Costa Brava - Girona)

MAGATZEMS **TITUS** S. A.

CONGELATS — CONCESSIONARI —
GELATS

Ctra. Viladamat a Palafrugell, km 7
Tels. (972) 77 04 04 - 508 - 584

L'ESCALA
(Girona)

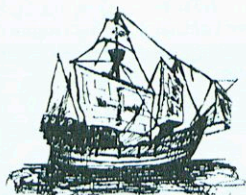
JOIERIA - RELLOTGERIA

J. Molinas

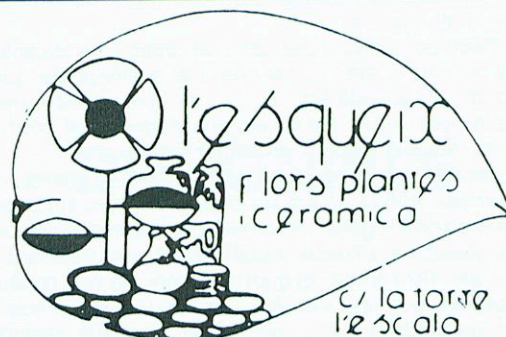
REPARACIONS

COPES I TROFEUS ESPORTIUS

C/ Joan Massanet, 26 - Tel. 77 05 48 - L'ESCALA

Caravel·la

CENTRE
D'ESPECÍFICS

FÓRMULES
MAGISTRALS

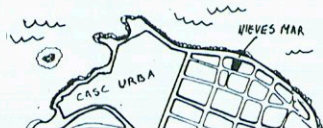
FARMACIA

ROSA MARIA BALLESTA

Pintor Joan Massanet, 4 - Tel. 77 15 75 - L'ESCALA

Tel. (972) 77 03 95 - COSTA BRAVA - GIRONA

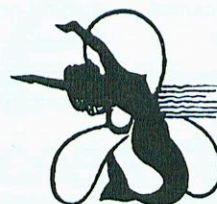

HOTEL
RESTAURANT

NIEVES MAR
(ANTIGA CASA NIEVES)

Tels. 77 03 00 — 77 03 04 - Passeig Marítim - L'ESCALA
(Costa Brava)

JOPA

nàutica

Closa del Llop, s/n.
Tel. (972) 77 07 55
L'ESCALA (Girona)

EMBARCACIONS - MOTORS - ACCESSORIS

EVINRUDE

vida escalenca

REFRESQUEM LA MEMÒRIA

RICARD GUANTER

LES MORES

Aquí, en l'actual carrer Tramuntana, començava, fa uns anys, el Camí Ramadé el qual, entre romagueres, mores i sargantanes, ens portava fins a les vinyes i els aspres de Terroges.

No fa molt que vaig tenir ocasió de tastar una melmelada que jo no coneixia. No l'havia provada mai. Era d'Elaboració casolana. En no portar etiqueta i en no dir-me, qui me l'oferí, de quina mena de melmelada es tractava, vaig haver d'ésser jo mateix qui ho endevinés.

Era de color negre molt pronunciat. Més que pel gust, ho vaig descobrir pel tacte de la llengua i pels petits granets que se'm posaven enmig dels queixals.

Es tractava de melmelada de mores

La mora és un fruit de les garrigues que, en molta abundància, es feia entre les pedres de les parets de les vinyes, pinedes i olivars del nostre terme municipal. També es feia, amb gran facilitat, a les parets dels molts camins que portaven des del mateix poble a les respectives finques.

Recordo, de petit, haver-ne menjat mentre, tot xino-xano, amb la meua mare -al cel sia- anàvem a la vinya tot passant pel camí de les Terroges.

Ben sovint em guanyava una bona esgarrenxada a les mans i als braços perquè, com ja és sabut, les garrigues estan plenes d'espines que punxen sense contemplacions.

I quan no era la pell la part afectada, les espines es clavaven a la roba, d'on difícilment es desenganxaven.

D'aquí pot venir la frase que usem quan estem esperant una persona que s'havia absentat de casa per una estona i que ens havia assegurat tornar aviat. En aquestes circumstàncies se sol dir d'ella que "deu haver trobat una romaguera", tot referint-nos al fet d'haver-se trobat pel camí amb algú, torbant-se més del compte.

Sabut és que les dones tenen fama d'entretenir-se parlant entre elles. Efectivament, tot sovint es troben dones pels carrers -encara que cada vegada menys degut, sens dubte, a la televisió- que xerra que te xerra. Però també no és menys cert i és justia reconèixer que són molts els homes que Déu n'hi do el que els agrada fer-la petar.

De vegades, hom té temps de fer tres o quatre toms pel poble i, en tornar, encara els veus en el mateix lloc on estaven en sortir de casa.

Deixem-nos, però, de refranys i de si les garrigues punxaven, fins i tot a fer sagnar. La qüestió era menjar d'aquell fruit que, en trobar-se a "l'aire lliure", era considerat de tothom, ja que no s'havia d'entrar en cap finca privada, molt al contrari de les figues i pinyes, fruits que semblen no tenir amo -quan no és així- ja que tothom es considera amb dret d'agafar-ne.

Les mores es trobaven plenes de pols, més encara quan feia temps que no plovia.

El transitar de la gent pels camins, anant i venint de les vinyes, el pas dels carros i sobretot dels ramats, feia aixecar una gran polseguera que, en tornar a terra, anava a posar-se sobre les mores.

Però no importava. Aviat quedaven netes. Amb una fregada a les calces quedaven lluentes i enllustrades com unes sabates de xarol.

Tampoc no feia res que fossin calentes. Pensem que maduraven, com tantes altres fruites, a l'estiu. Com que es tenia gana, al menys de quan jo parlo, no hi havien gaires llepa-fils. Ens conformàvem de tot.

Parlant de mores amb la gent gran, recordem molt bé que a l'hora de l'esbargiment de Col·legi, quan eren petits, anaven fins el Camí Ramader o de les Terroges a menjar mores.

Hem d'advertir que aquest camí començava on ara hi ha la nova oficina de La Caixa de Pensions, al costat mateix de Can Català, i seguia pel mig del que ara és el carrer Tramuntana.

Per tant, la mainada de l'escola, com es pot veure, no havia d'allunyar-se massa.

Ara, de mores, si alguna vegada en volem anar a buscar i menjar-ne, hem d'anar molt lluny, passat el Camí dels Termes, on no han arribat i de moment no arribaran les màquines excavadores.

Allà, a l'ombra dels pins, amanyagades per la frescor que es belluga sota les branques, les mores respiren l'aire pur i sa de la muntanya.

Quan ja donava per acabat aquest modest treball, m'ha arribat a les mans un manual de jardineria i horticultura que, en fullejar-lo, m'he assabentat que les garrigues també es conreen en els jardins i horts, com es cuida un perer, un albercoquer o un cep.

Les rames de les garrigues s'enfilen, ben conduïdes per l'home, pels ferros en forma d'arcs, tal com fan els rosers i les parres. Es solen plantar a les vores de l'hort o del jardí, per allò de les punxes.

Ara dedueixo que la melmelada de mora que em regalaren i de la qual us parlava al principi, podria procedir de les mores d'un d'aquests cultius casolans.

A L'Escala i comarca no sé de ningú que en conrei. És quelcom que ni m'ho havia imaginat.

Les úniques mores que jo coneixia eren les que no tenien amo, les que neixien i creixien en llibertat, sense ésser mimades ni rebre atencions de cap mena, entre la polseguera i les pedres dels nostres camins, aqueixos camins curulls de la petita història local, escrita per aquella gent senzilla i laboriosa que anava i venia de les seves vinyes i olivars.

conversa amb...

La MARIA RECA i BALAGUER.

La Maria Reca és una persona molt coneguda pels seus brodats, arreu. Ens ha rebut molt amablement i d'una manera amena ens ha anat explicant quina relació ha tingut la seva vida en l'art del brodat.

L'Escalenc.— Expliqueu-nos quan vau nèixer i com es deien els vostres pares?

Maria Reca.— La mare esta escalenca i es deia Esperança Balaguer i Paradís i el pare era andalús, de Jaén, i es deia Manuel Reca i Valenzuela. Vaig nèixer aquí a l'Escala, al carrer de la Torre, allà on ara és Can Maurici, el dia 13 d'abril de 1927. Jo havia de ser Cartagenera, però els meus pares van voler que nasqués a l'Escala, així és que la mare, estant de vuit mesos, es va traslladar des de Cartagena fins aquí, per tal que jo hi nasqués. Això els hi he agraït sempre als meus pares.

El pare, que era carabiner de cavalleria, va ser destinat a Mallorca quan jo tenia deu mesos i allí ens hi vam estar fins que va acabar la guerra. Els mallorquins m'agraden molt, encara ens escrivim amb els amics que vaig fer llavors.

Vivíem a Sa Poble i anava a l'escola del poble. Recordo que al final de la guerra fèiem moltes festes, perquè cada vegada que els que van guanyar agafaven un poble ens donaven vacances i això de fer festa m'agradava molt a mi! Ens ensenyaven, degut a l'època que estàvem, en castellà. Però amb els altres nens parlàvem sempre amb mallorquí. Així que mireu, el pare em parlava castellà, la mare en català i amb els amics parlava el mallorquí.

L'Esc.— Fins quan hi vau estar a Mallorca?
M.R.— El meu pare, que va ésser varies vegades condecorat, va morir el segon dia de la guerra, entre Son Servera i Manacor, en un desembarcament que hi va haver. Ell era un dels molts carabinieri que, en estallar la guerra, es van sublevar i com a càstig el van portar al front, i allà va morir.

Després de la guerra vam tornar a l'Escala amb la mare, i vam anar a ca l'oncle Badoret, però la mare volia tenir la seva pròpia casa, tot i que amb ells estàvem molt bé. Així és que vam anar a viure soles, a una casa que tenia la família al carrer del Mig; però quan la mare es va posar malalta, jo ja festejava amb en Pere, vam tornar a viure a cals oncles. Ells ens estimaven molt i volien que estèssim amb ells.

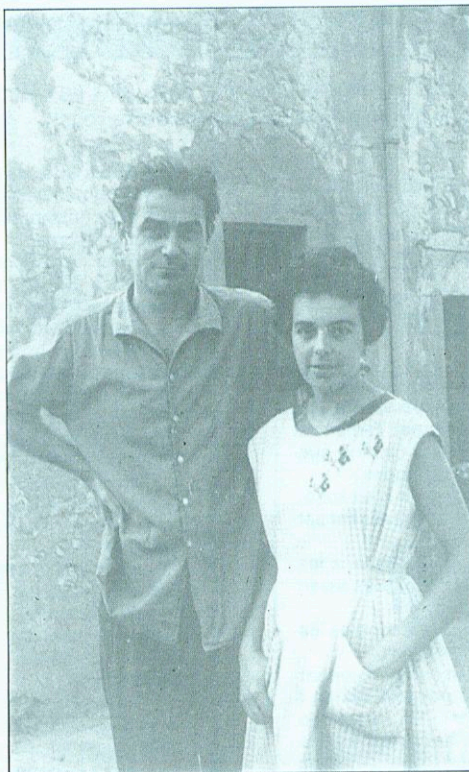
L'Esc.— Havíeu treballat a la centraleta de telèfons de Can Badoret?

M.R.— La tia Caterina, la filla de l'oncle Badoret, tenia la centraleta de telèfons i jo l'ajudava, donava encàrrecs, telegrams, feia el que calia. Ells tenien la centraleta des de l'any 1927. Tots els telegrams que es rebien al poble eren per telèfon, ara tot ha canviat molt. A l'entrada hi havia una cabina petita i quan algú parlava per telèfon tant se'n enteraven els que telefonaven com els que s'esperaven, tothom ho sentia tot.

Recordo que al principi que venien estrangers teníem molt problema per dir-los l'hora que els posarien la conferència. Ells

ho trobaven molt estrany que no fos directe. Però només hi havia una línia que s'havia de demanar a la centraleta de Torroella de Montgri. La senyora que tenia cura de la centraleta de Torroella es deia Rosita i ens feia passar pel «tubo», ens donava línia i ens posava les conferències només quan ella volia.

Per demanar línia ens feiem un tips de rodar la «manivella», com si toquéssim el «manubrio», perquè la Rosita o bé no ho sentia o bé feia un cluc ull, no ho sé.

L'Esc.— Quin any us vau casar?

M.R.— L'any 1951. El meu home es diu Pere Garriga Terrides. Vam anar a viure al mas dels seus pares, que és al costat d'Albons. Als meus sogres ja els hi vaig dir: «A mi em podeu fer fer el que volgueu, ho faré tant bé com sàpiga, però no em feu pas abeurar els porcs, que em fan molta por». Però el primer dia que em van deixar sola ho vaig haver de fer per força. I com que em feien tanta por, en lloc de posar el menjar al baci els hi tirava per dalt. Després la tia del mas em va dir, si et fan por, ans d'entrar a la cort, tira'ls-hi un rabe-bleda i per menjar-se'l tots s'aniran. M'hi vaig haver d'acostumar i després ja no em feia res.

Al cap de vint anys de viure al mas, vam venir cap a l'Escala.

L'Esc.— Quan vau començar a brodar?

M.R.— Quan encara era soltera, va venir a Can Piqué una noia que, em penso que era de la Casa Singer i ensenyava a brodar a màquina.

Jo treballava a la fàbrica de gènere de punt, primer de Can Dario i més tard a la de Can Jaume Sureda. Quan sortia de treballar anava aprende de brodar allà on en deien a Ca la Viuda, que més tard fou en cinema «cacahuets». Però noi, tant bon punt començava a brodar ja sentia un xiulet, i era en Pere que em venia a buscar per festejar, i jo, és clar, ho deixava tot i escala a vall.

No hi vaig pas anar massa temps, però vaig aprendre el que és fonamental, alguns punts com el «l'arenilla»... Però de casada ho vaig anar continuant, encara que molt poc, només per anar-ho recordant.

La mare em va regalar aquesta màquina amb la que encara ara treballa, i amb la que ha fet tots els brodats. Per anar aprenent mes, preguntava a l'un i a l'altre, a la Maria Teresa Gardella i altres. Vaig treballar per la Mary Arasa, que també em va explicar forces coses, ja que ella en sap molt de brodar. Però el que jo faig és bàsicament amb repunt i «arenilla».

A mi el que m'agradava molt són les «coloraines». Crear coses. Va ser fent uns llençols que, un dia, li vaig dir a l'àvia: «Miri, això de «l'arenilla» sembla pell, i ara provaré si aniria bé per fer cares». Llavors tot just volia començar a fer quadres. Jo, a les nits, rumiava com ho podia fer. Així és com ho vaig provar i vaig anar fent les cares. La primera que vaig fer era de repunts, de lluny ja quedava bé, però de prop es veia molt lletja. Així és que faig les cares d'«arenilla» i tota la resta de repunts.

L'Esc.— Encara brodeu?

M.R.— Quan l'àvia era viva tenia molt de temps per treballar, però ara, amb la feina de la casa, hi puc dedicar menys estones. Ella sempre volia que fes quadres, em feia treballar.

L'Esc.— Quin va ser el vostre primer quadre?

M.R.— El primer que vaig fer va ser una xineta, tota de repunts, molt petitona, de lluny es veia bé, però d'aprop semblava que plovia, tot eren ratlles, cosa que amb l'«arenilla», ben petita i espesa i amb els colors adequats, queda molt bé.

L'Esc.— I com a modles què feieu servir?

M.R.— Allò primer que arplegava, dibuixos que feia jo i altres models que trobava en revistes.

L'Esc.— Amb quins tipus de fils treballau?

M.R.— Sí, mireu, de la casa Fabra i Coats: sempre he fet servir els mateixos.

L'Esc.— Heu participat en algun concurs?

M.R.— Per un vot no vaig quedar guanyadora del primer premi nacional convocat per la Fabra i Coats el gener del 1984. El quadre que hi vaig presentar va ser el de Ramon i Cajal. Els que van anar a veure l'exposició em deien que al meu quadre el van col·locar com si hagués guanyat el 1r lloc. El premi que em van atorgar consistia en material de tota mena, agulles de ganxet, lianes, fils de fer cortines, fils de cosir... no sé pas! dues caixes ben plenes de tot! menys fil de brodar. L'exposició d'aquests brodats va ser itinerant, es va fer a Barcelona, a Madrid i a Sevilla.

L'Esc.— Quan vas aprendre a dibuixar?

M.R.— Sempre m'ha agradat molt. Tinc encara dibuixos de quan anava a l'escola. I el dibuixar m'ha facilitat el brodar. Els brodats els trec de dibuixos que prèviament faig. Quatre ratlles sobre la roba, no se'n poden fer masses, perquè si en fas masses no ho pots veure bé. Primer faig el dibuix sobre una cartulina i després el passo a la roba, amb poques ratlles, com us deia; al principi ho calcava sobre la roba, com es fa per brodar normalment.

Quan faig un dibuix sempre començo pels ulls. És el que més m'agrada de fer. Els ulls i les cares. Per començar has de fer-ho tot molt difuminat.

L'Esc.— Quants quadres calculeu que heu brodat en total?

M.R.— Més de cent. Un dia vaig entretenir-me a contar-los i passaven de cent, però no recordo el número exacte. A casa, actualment, conservo uns divuit.

L'Esc.— Recordeu a quant vas vendre els primers quadres?

M.R.— Al principi de tot, feia com tothom, més aviat els regalava als amics. Un dia va venir a casa en Pujol de Torroella i jo tenia un quadre aquí sobre, ell en veure'l es va pensar que era una pintura, i va preguntar-me qui pintava a casa, jo vaig explicar-li que era brodat i li vaig ensenyar. Em va dir si volia anar a Torroella a exposar. I aquesta va ser la primera vegada que ho vaig fer. A Torroella cada any, per la festa, fan una exposició on poden participar-hi gent de la vila, però a mi m'hi van voler molts anys.

L'Esc.— Quan costava un quadre llavors?

M.R.— No eren pas cars. Potser el primer que vaig vendre va valer unes dues o tres mil pessetes, em sembla recordar que eren flors. És car fer un quadre, el fil ja val molt i n'hi va força. És molt difícil calcular el que val un quadre, ja que una s'hi passa moltes hores.

L'Esc.— Heu exposat a algun lloc aquí a l'Escala?

M.R.— Sí, a la Galeria d'Art Massanet i a la Galeria d'Art Mestral. Quan vaig fer l'exposició a Can Jagi, va venir el compositor Enric Vilà i Armengol. Els quadres li van agradar molt i me'n volia comprar un. Jo li vaig dir que si ell em feia una sardana jo n'hi regalaria un. I així va ser. Em va fer una sardana molt bonica però molt difícil de tocar. La sardana es diu «Maria Reca». La lletra la va fer un senyor de Torroella. Era l'any 1979.

També he de dir que vaig exposar quatre o cinc anys a la Fontana d'Or, a Girona. Al Casino Menestral de Figueres i també vaig participar a la Fira de Dibuix de Figueres.

L'Esc.— Heu fet quadres d'algun personatge important?

M.R.— He fet quadres de Víctor Català, Josep Pla, Van Gogh, Salvador Dalí, Bou, Ramon i Cajal, Pau Casals, Enric Serra, el Pintor Massanet, l'Avi Xaxu... i també de familiars i altres persones que m'hi han encomanat.

L'Esc.— Per on teniu escampats els vostres quadres?

M.R.— A Granada, a Califòrnia (Los Angeles), a Mallorca, Inglaterra, Suïssa, Alemanya, i segurament a algun altre indret que ara no recordo. Naturalment a l'Escala i altres llocs de Catalunya.

RODOMA

MARIA RECA Sardana

*Floreix en els llavis una cançó
nascuda en la platja ran de la mar
portadora de noves i d'il·lusió
que l'airet de la brisa sap inspirar.*

*I així, dintre el mar, tot bogant
sentim en el cor l'emoció
de veure quan surt en l'horitzó
entre esculls i penyals
una flor sense parió
plena d'encants.*

*Ja el racó d'Empúries
mostra el seu art amb fruïció
i aguanta la fúria
del vent ratxat i del mestraló
tot vetllant el sublim tresor.*

*En tant el poble de l'Escala
que sap cantar i sap fer gresca,
avui a una noble escalenca
vol oferir tot l'encís de ses cançons.*

*Ja que tu saps brodar
i meravella el teu enginy,
ja que tu saps pintar
el blau del mar i el verd dels pins;
ja que tens il·lusions
per tots els dons que Déu t'ha dat,
accepta per favor
el que és fruit de l'amistat.*

*Ja que tu saps brodar
i meravella el teu enginy,
ja que tu saps pintar
el blau del mar i el verd dels pins;
ja que tens il·lusions
per tots els dons que Déu t'ha dat
accepta per favor
la nostra fe en el dolç esclat
sempre alabat.*

Lletra: Fèlix Graells
Música: Enric Vilà

esport i lleure

FUTBOL

Resultats del mes d'abril:

BENJAMINS (play off)

Dia 10	l'Escala - Roses	1-3
Dia 17	l'Escala - P. Unionista	1-2
Dia 24	l'Escala - La Salle F.	1-1

ALEVINS

Dia 10	Camallera - l'Escala	0-9
Dia 17	l'Escala - P. Unionista	2-0
Dia 24	Turó Baix - l'Escala	0-2

INFANTILS

Dia 2	l'Escala - Camós	4-0
Dia 10	l'Escala - Palamós	1-3
Dia 17	S. Pere Màrtir - l'Escala	3-0
Dia 24	l'Escala - At. Olot	4-3

JUVENILS

Dia 10	Figueres - l'Escala	1-1
Dia 17	P. Sport - l'Escala	3-1
Dia 24	l'Escala - Lloret	2-3

TERCERA REGIONAL

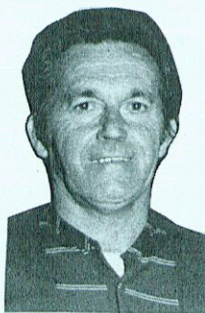
Dia 10	l'Escala - l'Estartit	2-0
Dia 17	Marítima P. - l'Escala	6-2
Dia 23	l'Escala - Viladamat	1-3

PRIMERA REGIONAL

Dia 10	l'Escala - Massanet S.	4-0
Dia 17	Hostalric - l'Escala	0-0
Dia 24	l'Escala - Palafrugell	6-1

La classificació segueix mantenint, pel que fa als tres primers llocs, les mateixes diferències: *Cristinenc* 47 punts, *l'Escala* 46 i *Roses* 45 (el quart és *l'Arbúcies* amb 36). L'equip escalenc és, encara, el que té més positius (18), el menys golejat (20) i aquest final de mes, el tercer més golejadador.

Dèiem el mes passat que en aquest número de l'Escalenc, donaríem els noms dels joves que durant el ball de nit del dia de Pasqua sortissin escollits com a **HEREU** i **FADRINS D'HONOR** d'aquest any 1988. Així doncs, ens plau publicar que fou elegit **HEREU** en *Lluís Tomàs i Arnau*, i **FADRINS**, *Carles Comas i Gutiérrez* i *Àngel Rodríguez i Llistosella*. Enhorabona!!

CONCESSIÓ DE LA MEDALLA DE L'ESPORT A JOSEP HERNÁNDEZ

El divendres passat, dia 29 d'abril, es va fer lliurament a l'Hotel Fornells Park, de la *Medalla de l'Esport* a vint destacats veterans esportistes gironins entre els qui es trobava el ciclista escalenc *Josep Hernández i Diert*. Enhorabona!

TIR OLÍMPIC

Degut a una faringitis, l'escalenc *Folgado* no va obtenir els bons resultats esperats en la *Copa del Món de Tir Olímpic* celebrada a Mèxic.

Li desitgem millor sort en la *II Copa del Món* que se celebrarà aquest any al Brasil i en la que hi participarà. Ànim!

NOCES D'OR - NOCES D'ARGENT

La celebració de la festa comunitària de les parelles escalenques que en el decurs de l'any compleixen els 50 i 25 anys de matrimoni, que es va iniciar en els actes de la commemoració del III Centenari de la Parròquia, va tenir lloc els dies 10 i 11 d'abril. Enguany, fora de programa, hem d'esmentar el concert que va interpretar l'orquestra juvenil «NATHER, STOWE SCHOOL» -amb més de seixanta components-, a la plaça de l'Església, mentre s'anaven aplegant les parelles participants per fer l'entrada conjunta a la Missa d'Acció de Gràcies, que amb acompanyament de la CORAL EMPÒRIUM, es va oficiar a les 11 del matí. A la sortida de la missa, a la mateixa plaça de l'església, audició de sardanes, organitzada i patrocinada per la Secció Sardanista del C.E.R., interpretada per la cobla PRINCIPAL DE LLAGOSTERA. En finalitzar la ballada, el dinar de germanor al que hi varen prendre part vint-i-dues parelles. A quarts de sis, setze parelles es desplaçaven a Barcelona, per al dia següent, dilluns, fer la visita al Monestir de Montserrat on assistiren a la Missa Conventual, en el decurs de la qual feren l'habitual ofrena dels acreditats productes de la nostra població, per posteriorment ser rebuts per un representant del Pare Abat, ans del Cant de l'Escolania. El dinar a la falda de la muntanya, ja en viatge de retorn, donava cloenda a unes jornades senzillament inoblidables.

Cal remarcar que aquest any han tingut cura d'organitzar una exposició de VESTITS DE NÚVIA, que va assolir un gran èxit de col·laboració, presentació i assistència. L'exposició es va portar a terme a «l'edifici Masset», amb entrada per la plaça de les Escoles i en principi s'havia anunciat que podia visitar-se dels dies 2 al 9, però va haver-se de perllongar una setmana més.

Relació de parelles participants

NOCES D'OR

Joaquim Piqué i Palau, i Francesca Sagrera i Comas

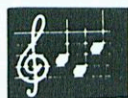
NOCES D'ARGENT

Josep Bruguera i Rosés i Carme Viñas i Fornés
Pere Brugués i Sobrerroca i Assumpció Sambrano i González
Rafael Callol i Fornés i Josepa Garcia del Fresno
Joan Casellas i Fàbregas i Bernarda Ruiz i Fernández
Teòfil de Cruz i Sobas i Dolors Bara i Juncà

Jaume Escat i Pujol i Lluïsa Martí i Morillas
 Joaquim Hostench i Doñabeitia i Joaquina Viroseilla i Sitjà
 Lluís Navarro i Sòlves i Josepa Sastre i Gandia
 Pere Pagès i Bosch i Francesca J. Lozano i Ramírez
 Andreu Pagès i Roura i Rosa Balmes i Colom
 Isidre Pagès i Rustey i Maria Rosa Vilabrú i Ballester
 Josep Pagès i Rustey i Teresa Palau i Ferrés
 Jaume Pascual i Tous i Josepa Poch i Callol
 Enric Pibernat i Girona i Coloma Pasarius i Bartrina
 Albert Puig i Guerra i Joaquina Colomeda i Riembau
 Josep Ribas i Vila i Carme Molina i Palomo
 Joan Rivera i Batllori i Maria Alemany i Blanch
 Joaquim Romea i Arenys i Francesca Bardera i Castellà
 Carles Sancho i Viñas i Assumpció Palahí i Talarn
 Pere Solés i Andreu i Dolors Gardella i Llop
 Francesc Torrent i Rustey i Rosa Alemany i Pou
 Lluís Vilabrú i Ballester i Maria Brugués i Bofill

Els organitzadors de l'exposició dels VESTITS DE NÚVIA ens han recomanat que no oblidem de fer constar a l'Escalenc les seves més expressives gràcies a totes aquelles persones que, d'una manera o altra, han contribuït a fer possible el poder-la portar a terme.

SARDANES

En aquesta ocasió sí, que hem de congratular-nos de poder fer un ampli comentari.

El diumenge 10 d'abril, la ballada a càrrec de la cobla PRINCIPAL DE LLAGOSTERA, ja l'hem esmentada al exposar la diada de Noces d'Or i Noces d'Argent.

El diumenge 24 d'abril, tenia lloc la celebració del desè aniversari de la denominació **Agrupació Sardanista "Avi Xaxu"**, esdevenint que els components d'aquesta Agrupació escalenca, varen voler commemorar amb diversos actes. A les 10 del matí, es feia una ofrena floral a la tomba de l'Avi Xaxu, a la qual assistiren també les autoritats municipals i familiars de **Josep Vicens i Juli**. A les 11, Ofici Solemne a l'Església Parroquial, amb acompanyament de l'orquestra PRINCIPAL DE BANYOLES, en el decurs del qual, -concretament a l'ofertori- es lliurava un banderí de l'Agrupació Sardanista "Avi Xaxu", el **Museu Parroquial**, alhora que tres parelles de l'agrupació, puntejaven un curt i un llarg -al presbiteri- d'una de les populars composicions de l'Avi Xaxu. Certament un acte molt emotiu i favorablement comentat pels assistents. A les 12 del migdia, a la plaça de l'Església la cobla PRINCIPAL DE BANYOLES, interpretava "l'hereu Maraldes" de Ramon Serrat; "Cantant l'amor" de l'avi Xaxu; "Per Anna Maria" de Josep m^a. Boix; "La barratina" de l'avi Xaxu; "Rosa bella" de Josep Saderra i "Bona festa" de l'avi Xaxu. Al finalitzar la ballada i com a cloenda de la festa, es va oferir un aperitiu a la concurrència.

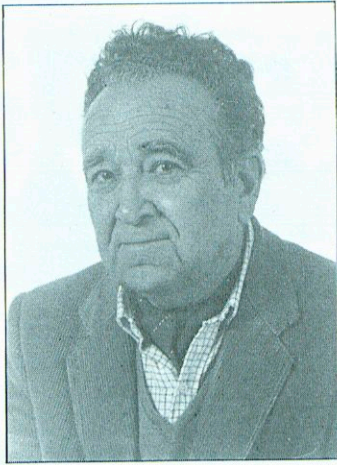
Amb motiu de l'acabament del dinovè curs d'ensenyament a ballar i comptar sardanes, l'Agrupació Sardanista "Avi Xaxu", va organitzar, d'acord amb l'agrupació de **Trovades Inantils de les**

Comarques Gironines i amb la col.laboració de la **Generalitat de Catalunya, Diputació de Girona, Ajuntament de l'Escalona i Caixa de Girona**, la **Trobada Infantil**, que va tenir lloc el diumenge, primer de maig, a dos quarts de sis de la tarda, al Camp Municipal d'Esports "Miramar", amb la intervenció musical de la cobla PRINCIPAL DE BANYOLES. Enguany l'assistència va ésser més reduïda que els anys anteriors. Aquesta disminució poden haver-la motivat diverses causes, una de les quals podem atribuir-la a encertar-se ser Fires a Figueres. Catorze foren les poblacions participants, que esmentarem per l'ordre que entraren al recinte, als acords de galop "El meu promès" original de Bartomeu Vallmajó i Soler: **Palamós, Ullà, Foixà, Albons, "Joan Margarit" de La Bisbal, Camallera, Medinyà, Vilademat, Ventalló, Sant Jordi Desvalls, Verges, Torroella de Montgrí, Cistella i l'Escalona**. En total 365 petits dansaires inscrits, acompanyats de 45 monitors. "Cantant per les montanyes" de Josep Vicens i Juli i "Record de Calella" de Vicens Bou i Geli, varen ser les dues primeres composicions, interpretades exclusivament per ser ballades pels petits dansaires. La sardana de germanor, per la qual es formaren dues rotllanes -la central amb les poblacions veïnes de Vilademat i Albons acompanyant als escalencs, envoltant-los l'anella de la resta de participants fou una estrena deguda a Lluís Cotxo i Güell, popular compositor i interpret, que porta per títol "**Vell record de l'Escalona**". Després de la mitja part, amb l'habitual repartiment de berenar i el record de la diada, així com el sorteig amb el número 1616 com a guanyador, varen venir les tres sardanes programades per a ballar-les tothom: "Pirineu" de Josep m^a. Vilà i Saliner, "Volgut pare" de Carles Santiago i Roig i "Blanes festiu" de Josep Albertí i Busquets.

Possiblement, a la sortida de l'Escalenc, s'hauran ja repartit els programes corresponents i en tindreu una informació més detallada de la que us oferim. Fem referència al **XIII Aplec de la Sardana**, anunciat pel diumenge dia 22 de maig diada de Pasqua de Pentecosta. L'Aplec de l'Escalona d'enguany, organitzat per la Secció Sardanista del C.E.R., es dedica a **Lluís Albert i Rivas** i ja la vigília -el dissabte dia 21- s'iniciaran els actes amb un concert, a la nit, a la Sala del **Centre Cultural Municipal "Xavier Vilanova"**, en el qual participaran desinteressadament i demostrant una total adhesió a l'homenatge, l'**Orquestra de Cambra de Girona, Pepita Bruguera, Josep Tero, Coral Empòrium i Carme Rodríguez de Rey** (professora de cant de l'Escola de Música del Casino Menestral de Figueres) els quals interpretaran obres de Lluís Albert i conegudes composicions de música catalana.

Les ballades de l'Aplec, han de tenir lloc a l'indret de sempre, el Passeig Lluís Albert, en seccions de matí i tarda i amb la participació de les cobles CIUTAT DE GIRONA, PRINCIPAL DE BARCELONA i PRINCIPAL DE LA BISBAL, que intervindran per aquest ordre tant el matí com a la tarda. El repertori escollit, que ens ha estat gentilment facilitat per l'organització, el detallarem tot seguit. **Matí:** "Mil.lenari" de Conrad Saló; "Peralada" de Josep Serra "A la Bisbal, aplec d'argent" de Francesc Cassú; "Empar" de Jaume Vilà; "Olot, segle XVIII" de LLUIS ALBERT; "Brindis a Sant Sadurní" de Ricard Viladesau; "Vora el niu" d'Enric Sans; "Trencatims" de Francesc Camps; "L'Aplec de Sant Martí" de Josep M^a. Vilà; "Estic content" de LLUIS ALBERT; "La reina del

Guinardó" de Jaume Tapies i "Veles i gavines" de LLUIS ALBERT.

Al finalitzar la secció matinal, tindrà lloc la inauguració -amb assistència de les autoritats- del Museu-Arxiu VICTOR CATALA en el "Clos del Pastor", el qual es podrà visitar lliurement, durant la sessió de tarda de l'Aplec.

El programa de la tarda es aquest; "Tortellà" de M.S. Puigferrer; "Andorra aimada" de Narcís Paulís, "Placidesa" de LLUIS ALBERT; X. X.; "El Ros de Palau" de F. Mas Ros; X. X.; "L'aplec de tardor" de Conrad Saló; "Cant a l'Escala" de LLUIS ALBERT; "Germans Vilabrú" d'Enric Vilà (aquestes dues darreres de conjunt les tres cobles) "Aplec vora la mar" de LLUIS ALBERT; "Les noies de la costa" de l'avi Xaxu i "La roca del cargol" de l'avi Xaxu.

Com a fi de festa del XIII Aplec de la Sardana, el conjunt SETSON i BLAS, oferirà una sessió de ballades. Cal remarcar que l'acreditat conjunt, intercalarà en el seu repertori habitual, alguna creació de Lluís Albert, així com recordar que en el transcurs del ball de nit serà elegida la **Pubilla de la Sardana de l'Escala 1988**.

CENTRE D'INICIATIVES I TURISME

Amb data 22 d'abril el C.I.T. L'Escala-Empuries, va fer arribar un comunicat a l'Ajuntament de la vila, per tal d'exposar que, una vegada examinat amb deteniment el pla de vialitat i aparcaments, hi troben molts inconvenients, considerant que "els aparcaments que es guanyen amb les direccions úniques al Camí Ample, i al Passeig del Mar, no justifiquen els problemes de trànsit que inevitablement reportaran".

En un altre paràgraf exposen: "Un altre punt que veiem conflictiu es la Platja. Amb entrada ràpida i fluïda i en direcció única pel carrer de Gràcia i el Passeig de la Punta i sortida lenta cap a l'interior pels carrers que porten a l'Ave Maria, travessant la zona comercial on la circulació ja es de per si lenta i feixuga condicionada per l'important moviment de vianants i pels semàfors de la sortida de l'Ave Maria que, de manera intermitent, van retenint la circulació".

Remarquen que, segons la seva manera de pensar, ans de posar a la pràctica una decisió de tal transferència, cal un detallat estudi de les seves conseqüències. Quan a les zones blaves i de vianants, opinen que, amb petites variants, val la pena fer-ne un assaig.

Seguidament canvien de tema recordant els greus problemes que no s'acaben de resoldre: l'emissari inacabat, l'abocador d'escombreries, sense deixar de costat el subministrament d'aigua potable, amb el dubte de si estem suficientment preparats per atendre l'augment de demanda, conseqüència del fort increment d'habitats del darrer any.

MOVIMENT DEMOGRÀFIC

NAIXEMENTS:

- 10-3 Anna-Isabel Da Cruz i Valenzuela, filla de Josep-Antoni Dolors
- 28-3 Mireia Manjon i Martinez, filla de Miquel i Maria-Dolors.
- 2-4 Joan-Maria Estevanez Bass, fill de Manel i Nicole.
- 2-4 Laura Astor i Jiménez, filla d'Albert i Antonia.
- 10-4 Melania Montesinos i del Moral, filla d'Antoni i Mª Immaculada
- 12-4 Joan Diaz i Sánchez, fill de Manel i Jacoba.
- 18-4 Carles López i Galindo, fill de Norbert i Encarnació.

MATRIMONIS

- 12-3 Joaquim Silva i Barbeito amb Victoria Olivares i Franco.
- 12-3 Josep-Maria Portilla i Lara amb Isabel González i Fernández
- 9-4 Salvador Sala i Jordà amb Adela Adam i Garriga.
- 16-4 Miquel Sastre i Parés amb Joaquima Martínez i Romero.
- 23-4 Antoni Ramió i Pérez amb Maria-Rosa Pérez i Cara.
- 23-4 Agustí Carbonell i Turón amb Teresa Martínez i Quintana.
- 30-4 Miquel Bosch i Gardella amb Nicole Bruguera i Many.

DEFUNCIONS:

- 4-3 Amadeu Quintana i Pagès, 71 anys.
- 27-3 Josep-Maria Galindo i Mariezcurrena, 71 anys.
- 4-4 Enric Sala i Pellicer, 92 anys.
- 9-4 Vicenta Suazo i Sánchez, 82 anys.
- 26-4 Josep Oliva i Arnav, 73 anys.

TENNIS TAULA

CAMPIONATS DE CATALUNYA ABSOLUTS A SANTA COLOMA DE GRAMANET

Els dies 1, 2 i 3 d'abril tingueren lloc a Sta. Coloma de Gramanet (Barcelona) els Campionats de Catalunya Absolutos, en els quals l'equip del CER Anxoves de L'Escala hi tingué una destacada actuació -tot i la baixa de l'Ignasi López, que estava malalt- ocupant la setena plaça, d'entre setze equips, veient-se únicament superats per equips de la Divisió d'Honor. Aquests foren els resultats dels partits:

1ª fase

CER Anxoves de L'Escala 5 TT Gimnàstic 0 (Junyent 2, JM^a Guanter 2, Seus 1)
CER Anxoves de L'Escala 5 TT Vic 2 (Junyent 3, Seus 2 JM^a Guanter 0).
Calella Missé / CER Anxoves de L'Escala 0 (X. Cortal 0, JM^a Guanter 0, Seus 0).

2ª fase

Epic Terrassa 5 CER Anxoves de L'Escala 4 (Junyent 2, Seus 2, X. Cortal 0)

3ª fase (partit per a decidir el 7è o 8è lloc)

CER Anxoves de L'Escala 5 TT Ripollet 4 (Sues 2, X. Cortal 2 JM^a Guanter 1)

III TORNEIG DE CLASSIFICACIÓ INFANTIL I JUVENIL A LUARCA (ASTURIES)

Per les mateixes diades -1, 2 i 3 d'abril- els jugadors infantils del CER Anxoves de L'Escala, David González i Pere Rieimbau prenen part a Luarca (Asturies) en el III Torneig de Classificació, amb participació de jugadors infantils juvenils d'arreu d'Espanya, amb moltes absències de jugadors catalans, per coincidència amb els Campionats de Catalunya Absolutos, ja ressenyats.

Jugaren 10 partits cadascun d'ells. En David González guanyà cinc partits i en perdé cinc més, mentre que en Pere Rieimbau en guanyà tres i en persé set. En qualsevol cas, l'experiència fou interessant i és d'esperar una gran motivació per part d'ells a fi de preparar-se per a posteriors i importants proves com els Campionats Escolars i, posteriorment, si s'obté la classificació, per als Campionats de Catalunya Infantils i Juvenils, i els Campionats d'Espanya Infantils i Juvenils.

COMPETICIÓ PROVINCIAL: EQUIPS DE SEGONES

A manca d'un partit ajornat amb l'Olot, s'ha aconseguit pràcticament el segon lloc darrera del F.C. Cassanenc perdent tant sols pel "goal average".

Aquests són els resultats dels mesos de març i abril:

- CER A. de L'Escala 5 CN Figueres 1 (X. Cortal 2, J.M.ª Guanter 2, González 1)
- Jovent Saltenc 5 CER A. de L'Escala 2 (X. Cortal 2, J.M.ª Guanter 0 González 0).
- CER A. de L'Escala 5 TT La Bisbal 3 (González 2, J.L. Cortal 2, X. Cortal 1)
- CER A. de L'Escala 5 FD Cassanenc 3 (González 2, X. Cortal 2, J.M.ª Guanter 1)
- CN Figueres 1 CER A. de L'Escala 5 (X. Cortal 2, J.L. Cortal 2, González 1)

FÈLIX GUANTER

hissant la ploma

PLOURE SOBRE MULLAT

...En les darreres hores s'observaran canvis de temps importants. Hi haurà precipitacions a la zona de la costa i al Pirineu. El temporal de llevant anirà en augment i les pluges faran la seva aparició dissabte i diumenge, sobretot a darrera hora de la tarda...

(Extret del noticiari radiat)

DISSABTE

...Tant de temps esperant les vacances de Setmana Santa, per això! Ara es posa a ploure! No hi ha dret! I aquí a l'Escala no pots fer res, tot està envaït de cotxes, amb embussos fenomenals. El cinema no val res, no hi ha llocs per anar quan plou en aquest poble. No...

DIUMENGE

...N'hi ha un tip. Sabeu què? Per estar malament, tant per tant a casa! Au vinga, prepareu les maletes que ens en tornem cap a casa ara mateix. Dinarem allà! Quin avorriment, no sé pas si tornarem més aquí...

(Extret dels comentaris d'uns que van voler passar aquesta Setmana Santa a l'Escala)

SETMANA SANTA DEL 88:

La gent ha marxat abans d'hora. La pluja els ha fet marxar. La pluja? Massa sovint donem la culpa de les coses que ens surten malament als altres o als factors externs, sense haver examinat abans la nostra actuació. És molt fàcil donar la culpa al «mal temps», però aquest sistema té un defecte molt important: la culpa no és essencial. El que és essencial són els efectes, i els efectes, en aquest cas, van en perjudici de l'esforçada classe turística escalenca, i indirectament en perjudici de tot el poble.

El «mal temps» no és la causa de què la gent marxi, sinó el factor desencadenant o l'iniciador d'un procés molt simple. Des del moment en què no llueix el sol, els passants, que són a l'Escala —i nosaltres— ens preguntem: —I ara què, Què farem? La resposta és de fàcil solució. Sortir del poble. Per què? —On vols anar, sinó?

Això què vol dir? Que la gent no té imaginació? És possible que una mica aquesta raó hi tingui alguna cosa a veure, però el que és cert és que aquí a l'Escala no s'ofereix cap ALTERNATIVA prou engrescadora a parar el sol. Totes les possibles alternatives estan pensades per als mesos d'estiu i ja n'hi ha prou. Ja no cal tornar a pensar-hi fins al proper estiu. I així any rera any, fins que ens trobem ara amb una Setmana Santa en què fa mal temps i la gent se'n va del poble (nosaltres també ho haguéssim fet).

L'ERROR DE L'ESTIU:

Un dels errors més greus en el que cauen gairebé totes les iniciatives privades que funcionen aquí a l'Escala, és pensar que el turisme només ve a l'estiu. (Direm, quan sinó? si no hi ha una altra cosa. Però aquesta actitud ens porta al famós peix que es mossega la cua, i no en solucionem res). Amb això volem dir que, desgraciadament, resulta insòlit en el nostre poble el turisme d'hivern, de tardor i de primavera. («Amb el de l'estiu n'hi ha ben bé prou!»).

La iniciativa privada s'hauria de despertar d'una vegada! Senyors!! s'ha de donar vida tot l'any en aquest poble. (I, per què? Si ja anem bé ara!). La raó l'hem de buscar en un costum no massa estès aquí a l'Escala en cap tipus d'organització, la PREVISIÓ. Senyors!! què passarà l'estiu en què per una causa que s'escapi del nostre control, no poguem oferir als turistes les nostres platges i el nostre sol? (I mira que se'n troben ràpidament de causes, i algunes tan banals...).

La clau que porta a aconseguir turistes per tot l'any és la DIVERSIFICACIÓ i l'ORIGINALITAT, inèdits en aquest poble.

A QUI LI TOCA BELLUGAR-SE?

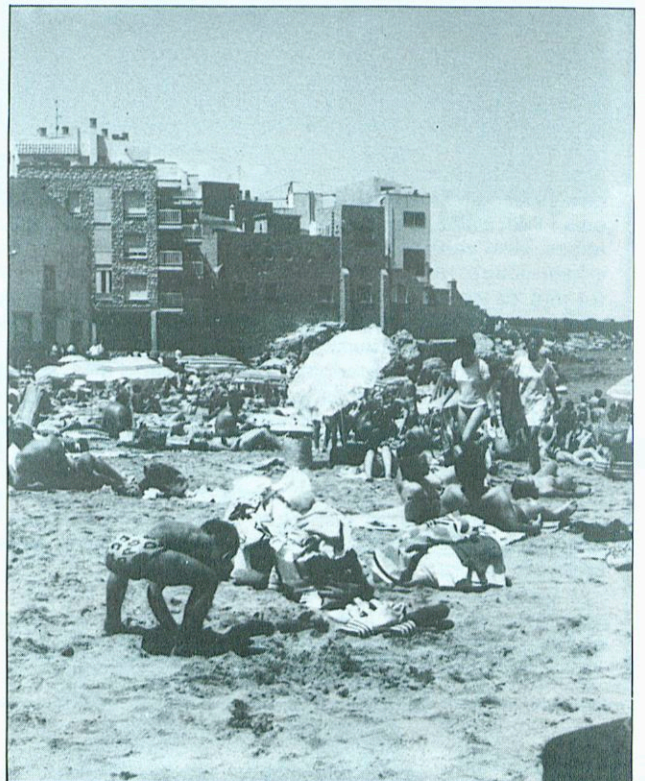
- Eh... bé, sí, no, jo no pucl!
- Que ho faci l'Ajuntament!
- Que ho facin els empresaris turístics!
- Que ho faci el CIT!

Nosaltres, quan busquem la causa d'un fet, mai ens conformem a trobar-ne una. No n'hi ha prou. Aquí tampoc! No n'hi ha prou que es bellugui una persona, l'Ajuntament, el sector turístic (tot i que en són els més implicats) o el CIT. Han d'ésser tots, però sobretot aquells que tenen la possibilitat de fer-ho, i aquí ens referim molt concretament al sector turístic i al CIT.

El sector turístic és el sector competent per a aquesta feina (?). Quan diem competent volem dir que els correspon a ells de fer-ho, per què? Perquè és la seva feina i perquè són ells els qui en treuen el benefici DIRECTE d'aquest turisme. (Els beneficis indirectes sempre han estat visibles, però depenen molt de qui treu el benefici directe, ja que és aquest qui decideix com repartir aquest benefici). I aquí hi ha una cosa sorprenent. El nostre Ajuntament destina una partida de 8.000.000 de pessetes al CIT, que és una entitat que treballa per fer arribar turisme a l'Escala promocionant el poble a fora (en fires, congressos, etc.), però els beneficis directes d'aquest turisme, on van? Doncs als empresaris del sector turístic que no han fet mai cap esforç per millorar l'oferta al llarg de l'any, i que tampoc han fet mai cap esforç realista, raonable i possible per allargar la temporada turística. Per tant, en aquest moment, a aquestes empreses els surt la promoció molt bé de preu (ho diem pels beneficis directes que n'obtenen). A nosaltres ens sembla que aquesta situació hauria d'ésser justament a la inversa, haurien d'ésser les empreses les que mantinguessin al CIT, i no el diner de tots els contribuents escalencs.

Quan al CIT, a part del que ja hem dit, ens interessaria ressaltar que hauria de reorientar la seva línia d'actuació. No volem dir amb això que la tasca que està fent no sigui l'adequada, sinó que ens sembla, de molt, insuficient (i això no ho diem pels resultats de la tasca que fa actualment), ja que no ha arribat a nosaltres cap informació en el sentit que es facin estudis de cap tipus per establir un pla d'actuació que permeti en un futur començar a allargar la temporada, etc.

De tot això, al nostre poble se'n diu dormir a la palla, i senyors del sector turístic, vostès millor que ningú sabeu que la palla va cara (o ho hauríeu de saber).

DE MÉS I DE MENYS

Aquesta secció, concebuda com espai d'expressió crítica en el més positiu sentit de l'acceptació, aplega les opinions dels lectors recollides per la Redacció, que les publica com a un aspecte més de servei públic.

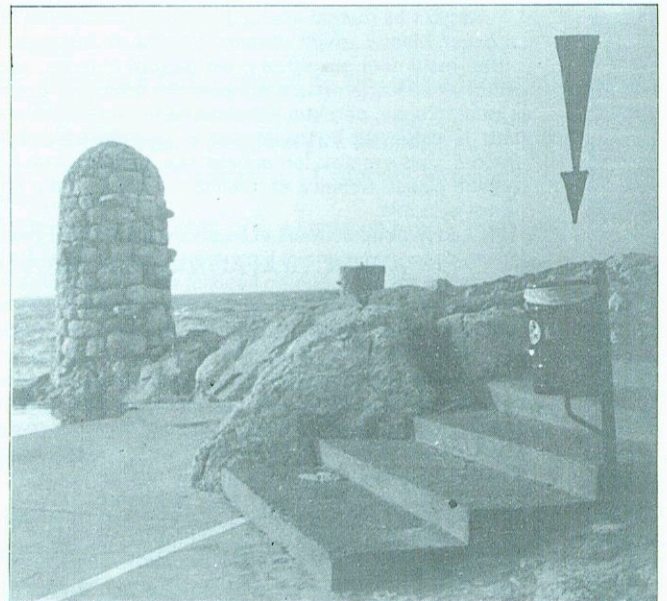
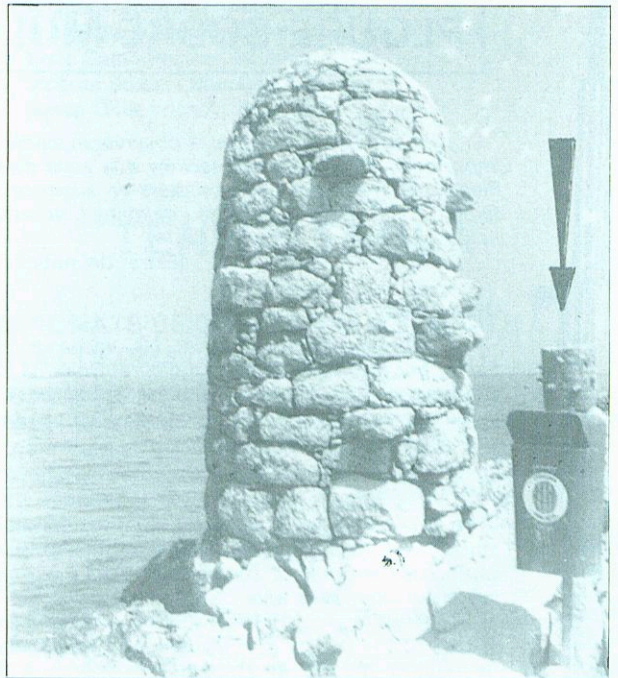
CAN MASSET

No tenim cap dubte que tots els membres del nostre consistori desitgen el millor per al nostre poble. I que la crítica a determinades actuacions, per part de «l'oposició», són sinceres i orientades al que creuen millor per a tots. Però, tot i acceptant la importància dels temes que presenten com alternativa (segons la premsa), hi ha circumstàncies que impulsen a actuar amb una certa jerarquia de prioritats. I aquest, creiem, que és el cas de *Can Masset*. Tots sabem la *m mancança* d'espais i l'*escalada* de preus en els escassos immobles del «casc antic», amb característiques adients per a ser inclosos dins la infraestructura dels serveis públics que precisem; també tothom és conscient que l'*especulació* està a l'aguait per a *devorar* tot el que es presenta pel davant, sense consideracions, dilacions ni altruïsmes; i tampoc pot discutir-se que *urgeix* la creació de determinats serveis (llar d'avis, guarderia municipal, sala d'espectacles, etc., etc.), ja que la seva carència és indigne d'una vila com la nostra, i aquesta circumstància vergonyosa no es pot perllongar excessivament.

Davant aquesta situació, entenem que, efectivament, *calia una actuació ràpida i sense dilacions*. Sense que això pressuposi, és clar, negligir *els altres aspectes urbans* que, no obstant, per les seves característiques, no precisen de tanta urgència.

Benvingudes, doncs, siguin les millores socials. I si aquestes signifiquen, a més a més, incrementar el patrimoni popular, millor que millor. *Tots hi sortim guanyant*.

M.

PAPERERES

Quan es portà a terme la col·locació de les antigues papereres (les vermelles, per entendre'ns), ens lamentàvem que en alguns llocs no s'hagués tingut cura d'evitar que la seva ubicació perjudicés l'estètica de l'entorn. Concretament al·ludíem i així ho demostràvem plàsticament amb una fotografia, el racó corresponent al *Piló de la Punta*.

Amb el canvi recent de papereres, hem constatat amb satisfacció que sí que s'ha tingut en compte aquesta vegada, cosa que agraïm i remarquem com es mereix.

X.

LA DEPURADORA

Conscients de què hi ha aspectes que afecten el nostre poble parcialment coneguts per la gent, i desitjosos d'oferir informació de primera mà, L'ESCALENC ha dirigit unes preguntes al batlle Rafael Bruguera que molt amablement les ha respost per als nostres lectors.

TEMA: LA DEPURADORA

- Com estan actualment els treballs?
- A què s'ha degut el retràs?
- Quan es posarà en funcionament?
- Quins seran els seus avantatges?
- Quin cost suposarà per al poble?
- Com funciona?

RESPOSTA: _____

«Els treballs de la depuradora es troben recomençats ja, després de bastants mesos d'estar aturats. El dia 20 d'abril es varen reiniciar els treballs dintre el mar, concretament a la part de l'emissari que queda per connectar.

El retràs es deu a varies causes. En primer lloc cal explicar que aquesta obra va ser adjudicada pel Ministeri d'Obres Públiques i que abans que es comencés l'obra, va ser transferida a la Generalitat. Com a conseqüència ha estat una mica a «cavall» dels dos organismes.

A part d'això, és una obra que està finançada de la següent manera: un 50% és a càrrec dels pressupostos generals de l'Estat, transferits a la Generalitat, i l'altra 50% és a càrrec de l'IPS, és a dir, del recàrrec que paguem tots sobre el consum d'aigua. Aquestes quantitats serveixen per pagar depuradores, emissaris, etc., arreu de Catalunya i, en el cas nostre, la meitat ha estat coberta a través de la taxa de sanejament.

En aquests moments, els treballs estan totalment acabats. La Punta (estació de bombeig) funciona des de principis d'any, i la planta de pretractament de la Clota també funciona des de principis d'any. Per tant tot està en servei, excepte uns 40 m aproximadament d'emissari submarí, del total de 1.500 m que ha de fer. És a dir, entre els 100 i els 150 m hi ha un tros que queda per fer a causa dels temporals que hi va haver fa uns mesos i que varen trencar l'embarcació i la màquina que els estava construint; fins que no n'ha arribat una altra (que ha tardat molt de temps) no s'ha pogut reprendre.

En funcionament, doncs, ja hi està tot, excepte l'emissari. En aquests moments ja no es llença res a la Punta ni al Port d'en Perris. Igualment a la Creu, doncs, els desaiüges que hi abocaven ja s'han retirat.

En conseqüència, aquest estiu, tant la Creu, com la Punta, el Port d'en Perris, així com l'Olla, esperem/desitgem que siguin platges netes. Totes les sortides al mar estan concentrades a la Clota.

Concloent: tot funciona, excepte l'emissari submarí, que està previst que ho faci a finals de maig. Les aigües residuals, que quan es posi en funcionament l'emissari, es llençaran a un Km i mig de la costa i aproximadament a uns 20-25 m de profunditat, en aquests moments surten a 150 ó 200 m de la costa.

Els avantatges són: per una part, netegem totes les platges, concentrem totes les sortides d'aigües en un lloc concret i l'actuació de la planta de pretractament fa que no arribin al mar productes que no es disolen. Tots els productes sòlids són recollits abans. Perquè la gent se'n faci una petita idea, val a dir que a la planta de pretractament hi ha un tamisat que recull aproximadament entre un i dos «containers» d'escombraries a la setmana. I a l'estiu està previst que probablement reculli residus sòlids en quantitat d'un «container» diari.

Els avantatges, doncs, seran que deixarem de llençar al mar una quantitat important de productes sòlids, que d'altra manera hi anirien a parar, dipositant-se al fons.

El cost és de 180 milions de pessetes. El finançament ja l'he explicat abans. El cost per al poble de l'Escala serà de zero. Com que el 50% és a càrrec de la Generalitat i l'altra 50% és a càrrec de l'IPS, no hi ha hagut necessitat de crear contribucions especials, ni l'Ajuntament s'ha vist precisat a fer cap crèdit ni anar a cap tipus d'endeutament com a conseqüència d'aquesta obra, que, val a dir, no és exactament una depuradora; el que tenim aquí, a l'Escala, és un PRETRACTAMENT.

Aquest és un tema fortament controvertit; hi ha diverses opinions sobre el tema. Hi ha qui sosté que els municipis que no tenim productes industrials, per tant, contaminació d'origen químic, no cal que ens gastem els 400 ó 500 milions de pessetes que costa una depuradora. Que, amb un pretractament ben muntat i ben coordinat, és suficient. Personalment, és clar, m'estimaria més tenir les dues coses (cosa que no descartem en un futur) però el que tenim en aquests moments a l'Escala, repeteixo, no és una depuradora pròpiament dita, sinó un pretractament i un TAMISAT.))

El proper mes, L'ESCALENC els oferirà resposta a totes les preguntes que els escalencs ens fem sobre: L'ABOCADOR D'ESCOMBRARIES.

S.I.L.E.

(fotos arxiu)

UN XIC DE TOT ★★★★★★★★★★

NO DIGUEU:

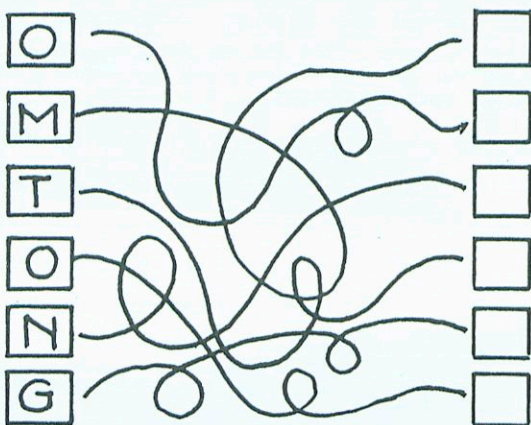
a aquest fi (o objecte)
 a boca de jarro.....

 a bordo
 De a bordo; d'a bord
 a fi de que
 a no ser que.....
 * * *
 a pique
 a plaços
 a que
 Espera a que ho faci

DIGUEU:

amb aquest fi (o objecte)
 a boca de canó; a tret de canó; pel
 broc gros
 a bord
 De bord.
 a fi que
 llevat que, fora que, excepte que
 a part (*loc. adv.*) | apart (*subs.*)
 a fons
 a termes, a terminis, a tants
 que
 Espera que ho faci.

PASSATEMPS: Col·locant les lletres en el lloc corresponent de la dreta, seguint el fil uneix els quadrats, tindrem el nom d'una cala escalenca.

GASTRONOMIA: Macarrons amb Sèpia

Ingredients per a cinc persones:

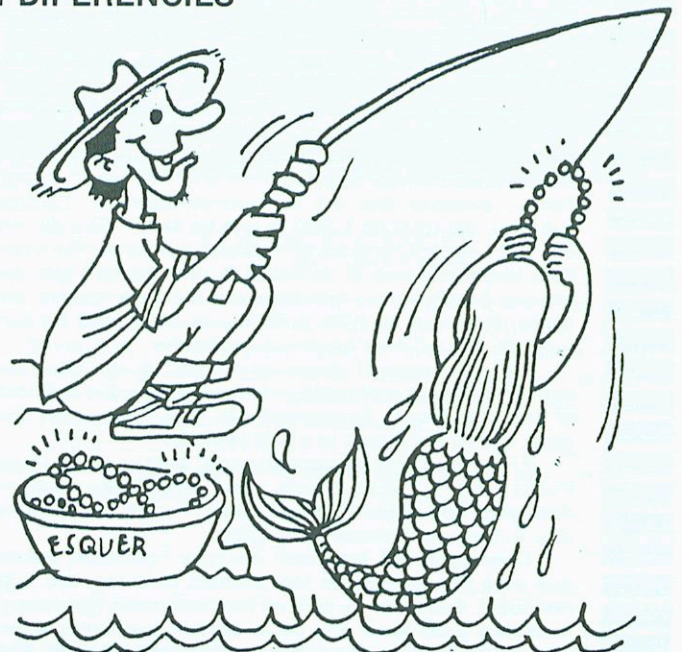
- 500 grs. de macarrons.
- 500 grs. de sèpia.
- 500 grs. de tomates madures per a salsa.
- 1/2 ceba.
- dos grans d'all.
- 5 cullerades d'oli d'oliva.
- 1 branca de julivert.
- 1 copeta de vi blanc sec.
- Sal i pebre.

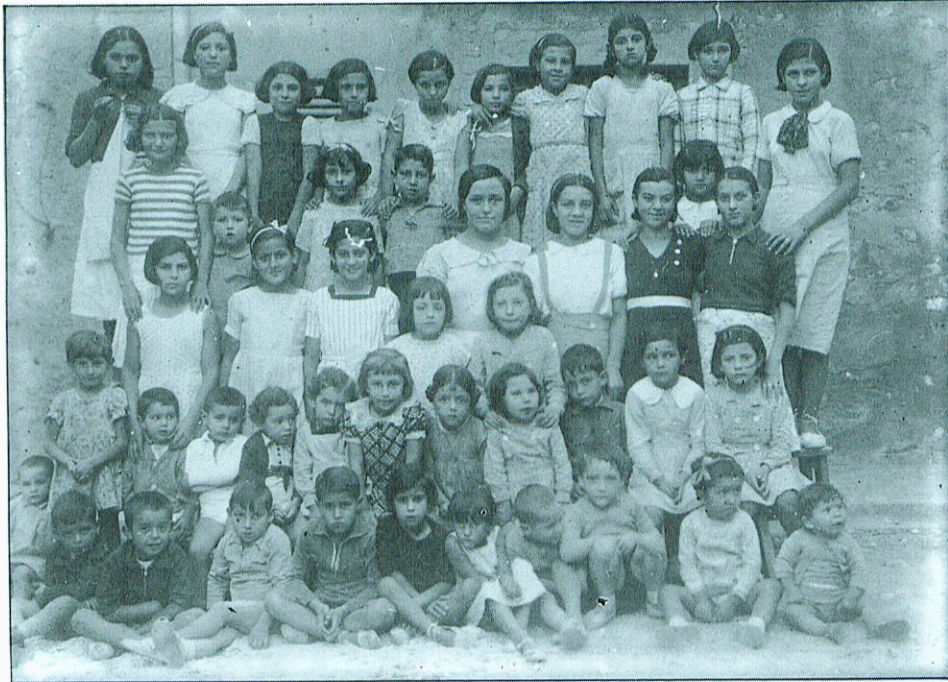
Es netegen les sèpies i es tallen en tires mitjanes. En una cassola es sofregeix la ceba picada, els alls i el julivert. Els alls (enters) es retiren quan comencin a dorar-se. Afegir les sèpies i sofregeix-les uns minuts. Ruixar amb vi blanc i quan s'evapori afegir els tomates triturats. Saonar amb sal i pebre i coure a foc moderat fins que les sèpies estiguin ben cuites.

Coure la pasta «al dente» amb abundant aigua bullint amb sal. Escorrir-la, posar-hi la salsa ja preparada i servir-la amb julivert escampat pel damunt.

SENYALA LES VUIT DIFERÈNCIES

ESCALENCES DE RENOM

L'Escala compta amb alguns escalencs que han aconseguit que el seu nom i també el de la seva vila siguin coneguts.

D'ells en sobresurten principalment: **la Víctor Català i l'avi Xaxu.**

Caterina Albert i Paradís que signava les seves obres amb el pseudònim de Víctor Català, va ser una important escriptora.

Va nèixer a l'Escala l'any 1869.

Va ser l'autora de novel·les i narracions curtes, a més de fer poesies i teatre. La seva obra més coneguda és **Solitud.**

A més d'escriure, també li agradava pintar.

Va morir a l'Escala l'any 1966.

En **Josep Vicencs**, l'avi Xaxu, va nèixer a l'Escala l'any 1869.

Va ser un compositor de sardanes. Gràcies a la seva gran inspiració va escriure més de 500 sardanes i algunes obres corals.

Els títols de moltes de les seves sardanes estan lligats al nostre poble: «**La roca del Frare**», **Muntanyes de Montgó**, **La roca del Cargol**, **Record**

dels Tres Pins...

Va escriure la seva primera sardana als 13 anys. Va morir l'any 1956.

Dins del camp de l'art i les ciències podem destacar:

En **J. Sureda i Paradís** i en **Josep Bruguera**, més conegut per en Salvat, autors de poesies.

En **Josep M.ª Vilà** i els seus fills **Jaume i Josep M.^a** autors de sardanes i components de la cobla «La Principal de l'Escala».

En **Pere Mercader** compositor de sardanes.

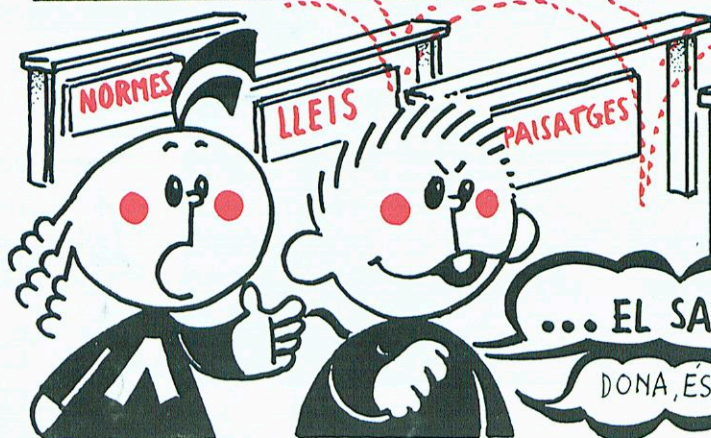
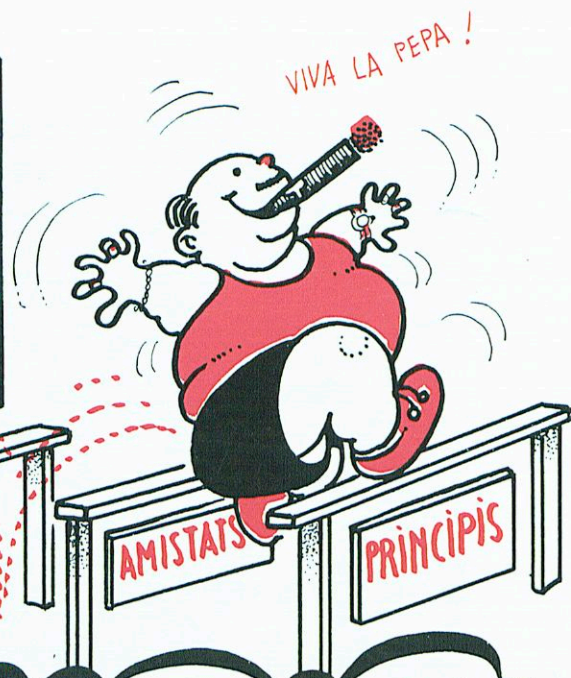
En **Lluís Albert**, músic, director de l'Orquestra de Cambra de Girona i compositor de sardanes i música per a orquestra simfònica.

Dins el camp de la pintura en **Joan Massanet** i en **Rafel Ramis.**

Els germans **Josep i Didac Masferrer** dins el món de la medicina.

Arreu són conegudes les excel·lents fotografies de **l'Esquirol** i **d'en Lassús.**

Per altra banda també cal recordar: en **Josep Maranges de Marimon**, capità de l'exèrcit reial i impulsor de les excavacions d'Empúries i en **Josep M.ª Maranges i de Diego**, descobridor del mosaic d'Ifigènia a les Ruïnes d'Empúries.

RECULL DE FOTOGRAFIES ANTIGUES DE L'ESCALA COL.LECCIONABLES

FOTOGRAFIA Nº 75

